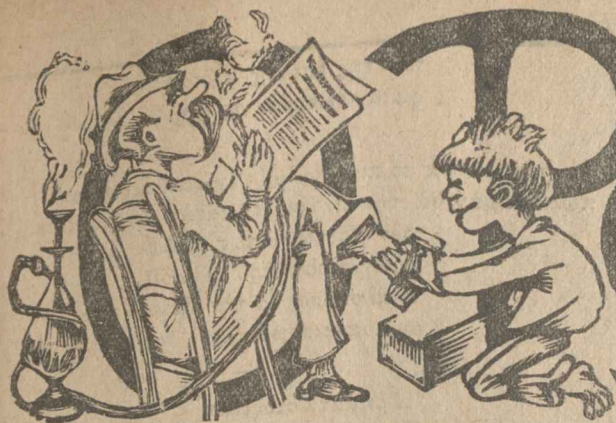

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκα δέκα
καὶ ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Εἴκοσι Μαρτίου, καὶ ἄλλη
φέστα τῆς Βουλῆς μεγάλη.

Χίλια δεκατέσσερα καὶ ἑκατὸν συγχρόνως,
τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν εὐφημεῖ καὶ ὁ Θρόνος.

**Τάδε φθέγγεται τρανὴ
πρὸς τὸν Σύνδεσμον φωνή.**

Ὁ μόνον ὅπου φώναξε, σταθῆτε, προσοχή,
καὶ νοιώσαμε καὶ ἡμεῖς στὴν ἄδεια μας ψυχὴ,
Ὁ μόνον ποῦ τὰ κόμματα τὰ πῆγε τρία καὶ ἕνα
τὰ νερά των ἔχασαν βουδὰ καὶ σκατισμένα,
καὶ ψευδολέοντες βρυχώμενοι καὶ σκύμνοι
ταῖαν τὴν λεοντὴν, λαμπροὶ τοῦ πρέπουν ὕμνου.

Ὁ μόνον ποῦ σὰν καὶ ἄλλοτε δὲν γαυριοῦν οἱ γαῦροι
δὲν καὶ δὲ φοβήθηκε μπαστούνια πῶς θὰ τὰ βρῇ,
Ὁ μόνον ὅπου πάσανε νὰ καίωνται λιθάνια
χρυσηλάτους τρίποδας, τοῦ πρέπουνε στεφάνια.

Ὁ μόνον ποῦ τὴν ἄψογον τὴν ἴδαμε νὰ ψέγεται,
Ὁ μόνον ποῦ πᾶν μερικοὶ μὲ βελουδένιο χέρι:
ὡς ἔπειτα Ἐπαναστάσεις εἶναι καλὸν νὰ λέγεται,
ὡς καὶ νὰ γίνεται γιὰτὶ δὲν μᾶς συμφέρει.
Ὁ μόνον ποῦ κἄν πολλοὺς νὰ πάρουν τώρα κάβο
καὶ μπερμπατοδουλειᾶς, τοῦ πρέπουν χίλια μπράβο.

Ὁ μόνον ποῦ μᾶς ζύπνησε μέσ' ἀπὸ νάρκη τόση,
Ὁ μόνον ὅπου φάνηκε πῶς θέλει νὰ σαρώσῃ
Πρυτανεῖα τὰ σεπτὰ καὶ τὰ θικτα τεμένη,
πολλοὶ τοῦ πρέπουν αἶνοι.

Ὁ μόνον ὅπου ζήτησε πατρίδα περιμάχητον
ἔβαλε καὶ λιπαροῦς νὰ τρίβουν τὸ στομάχι των,
Ὁ μόνον ποῦ προσκύνησαν λαοὺ συλλαλητήρια
πολλὰς ἰδέας εἰδωλο, τοῦ πρέπουν νικητήρια.

Ἐχάστε, ἔχάστε τὸ κράτος τὸ παλιὸ,
καὶ κάθε σαπουνόφουσα, ποῦ κάνει πῶς βροντᾷ,
ἔτσι ποθοῦν ξεφάντωμα στὸ πρῶτο ρεμπελὶ
μὴν ξεχάνουν τὸ Γαυδὶ πῶς εἶν' ἐδῶ κοντά.

**Τέλος Βουλῆς
ἀμαρτωλῆς.**

— Πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητος μὲ μάτια βουρνωμένα;
γιὰτὶ φωνάζεις, Φασουλῆ,

ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἄλλοι
στὸ κράτος καὶ σ' ἐμένα;

Φ. — Κικιρικί, κοκορικό,
κλάψε μεγάλο ξαφνικό.
Κοκορικό, κικιρικί,
τώρα κανεῖς δὲν εἶν' ἐκεῖ.

Π. — Ποῦ δηλαδὴ;

Φ. — Μὲς στὴ Βουλὴ... λοιπὸν ἀκόμη, κτήνος,
δὲν ἔννοιωσες γιὰτὶ καὶ πῶς δὲξῃς ἡκούσθη θρῆνος;
Ἄκόμη, Περικλέτο μου, δὲν πῆρες χαμπιράκι
πῶς εἰς τὰ κεραμίδια τῆς ἐκάθισε κοράκι,
καὶ μέρα νύκτα μ' ἕνα κρὰ
θαρρεῖς πῶς κλαίει τὴν νεκρά;

Δὲν ἔμαθες πῶς ἔφυγε καὶ πίσω τῆς ἀφίνει
ἀφροὺς καὶ λίγα φρύγανα σὰν ἐλεημοσύνη;
Δὲν ἔμαθες πῶς ἔφυγε τὸ περασμένο Σάββατο
αὐτὴ, ποῦ τράβηξε πολλὰ,
καὶ μᾶς ἀνέβασε ψηλὰ
εἰς ὕψος δυσανάδατο;

Τὰ δάκρυά μου τώρα κυλοῦν ποταμηδὸν
ἐπὶ τὸν τοῦ Σταδίου περᾶσω τὴν ἐδῶν.

Κλαίω γιὰ τὴν κυφέλη,
ποῦ βγαλε τόσο μέλι,
καὶ ἐκτύπησε βαρεῖα
τόσα κηφηναριά.

Σκοτία διεδέχθη τὸν χεῖμαρον τῶν φάτων,
ἐσείγησαν οἱ βόμβοι,
μήτε σοφῶν ἰδρώτων
δὲν καταπίπτουν θράμβοι.

Καὶ κλαίω καὶ δακρύζω
καὶ ἀπέξω τριγυρίζω
μὲ μούτσουνα περὶ λυγρὰ.

Δὲν εἶν' ἐλπίς νὰ ᾶω
μήτε τὸν Τσαμαδὸ,
μήτε κανένα Φίλιππα.

Είδα τούς στίβους, Περικλή, ρητορικών Σταδίων,
κι' ἐκεῖ στὰς πύλας τῆς Βουλῆς
ἐκλαύσα πάλιν κουρελῆς
ἐν τῇ μνησθῆναι τοῦ σωροῦ σοφῶν νομοσχεδίων.

Ἄλλοιμονο καὶ τρεῖς ἀλλοί!..
πάει τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ.
καὶ τώρα στὰ προπύλαια, βρὲ Περικλῆ, τραγούδα:
πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη σὰν καλῖακοῦδα.

Ποῖα πένθος ἡμέρα!..
καὶ σὰν πᾶς ἀπ' ἐκεῖ πέρα,
γέννημα τοῦ ραχατσοῦ,
τῆς Βουλῆς θὰ βρῆς τὸν τάφο...
εἴμ' ἐμπρὸς τοῦ καὶ σοῦ γράφω
εἴκοσι μὲνός Μαρτίου.

Τώρα κύττα τὴν κλεισμένη...
κλάψε τὴν συχωρεμένη,
κλάψε τὴν τὴν κακομοῖρα...
μὰ τί λύπη ποῦ τὴν πῆρα!

Τι δὲν μᾶς ἐσκάρωσε,
κι' ἔμωσ τὰ κακάρωσε,
κι' ὅστερ' ἀπὸ ξενόκτι κι' ὀφίας γενομένης
ἐτίναξε τὰ κῶλα,
κι' ὅλοι τῆς εἶπαν σκόλα
τῆς κακομοιριασμένης.

Καὶ τὴν ὕστερὴ τὴν ὥρα, πρὶν γιὰ πάντα βουδαθῇ,
μὲ τὰ πρῶτὰ τὰ στέρια
ἀργοσῆκωσε τὰ χέρια.
ἴσως γιὰ νὰ φασκελώσῃ καὶ γιὰ νὰ φασκελωθῇ.

Κλάψε τὴν τὴν κακομοῖρα!..
μὰ τί λύπη ποῦ τὴν πῆρα!..
Κλάψε γιὰ τὴν Μανταφύρα,
καὶ σὰν εὐσπλαγγὸς συχώρα
τὴν κυρὰ Μαγδαληνὴ,
ποῦ καθέννας τὴν θρηνεῖ.

Πολυέλαιος φανοῦ
κι' ἴλεως γι' αὐτὴν γενοῦ,
κι' ἐμπροστὰ σὺ φέρετρό τῆς ἀνομήματα λησμονεῖ
καὶ τὰ θρόνια τῆς ἐκεῖνα μὴν ξεχάνῃς, κουφαηδόνε.

Πάει πάει πλέον... οἱ μοί!
κάθε ρήτωρ ἄριστος...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη
κι' ἀξιομακάριστος.

Πᾶνε πᾶνε γιὰ τρῶσφι,
καὶ μετὰ τοσούτους κόπους
ἀληθῶς ὑπερανθρώπους
σήμερα κοιμάται ψόφρα.

Πάει, τίναξε τὰ κῶλα
ἡ μεγάλη κουτοσμπόλα.

ποῦ τῆς ἐποχῆς προτρέχει...
γαῖαν ἐλαφρὰν ὥς ἔχη.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω μήτ' ἐγὼ ποῦ λὲς ἀκόμα
πῶς νεκρὰν θὰ τὴν φιλήσω μὲ κατὰ κλείστο τὸ στόμα.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω
τὴν γλωσσὸν ποῦ κελαῖδεῖ,
ἀλλὰ πῶς θὰ τὴν στέψω
μὲ κυπάρισσιν κλαδί.

Ὡ ρήματα στωμύλα
Καρούζων αἰδῶν...
σιγᾶ κι' ἡ Φιλομήλα,
κι' ἡ Πρόκν' ἡ χελιδὼν.

Πᾶνε καὶ Κορδονάκια
καὶ Κόντηδων Ἑληαῖς,
πετοῦν χελιδονάκια
μέσ' ἀπὸ τῆς φωλιάς
κι' ἀφίνουν κουτοσυλιάς.

Τὸ στόμα τῆς ἐσφάλισε,
τὸ πᾶσχον ἀπληστίαν,
ἀφοῦ μᾶς ἐξησφάλισε
Σαρακοστής νηστεῖαν.

Δὲν ἤθελε καὶ πρὸ σπαθίων τὸ γόνυ τῆς νὰ κάμψῃ,
στὰ κρῦα μᾶς παραίτησε,
κι' Ἀδγερινὸς χαιρέτησε
τὴν ὕστερή τῆς λάμψι.

Δεῦτε νὰ θρηνήσωμεν
ταύτην τὴν αἰδῶν,
κι' ὥς συνεφωνήσωμεν
λόγον ἐπικηδεῖον.

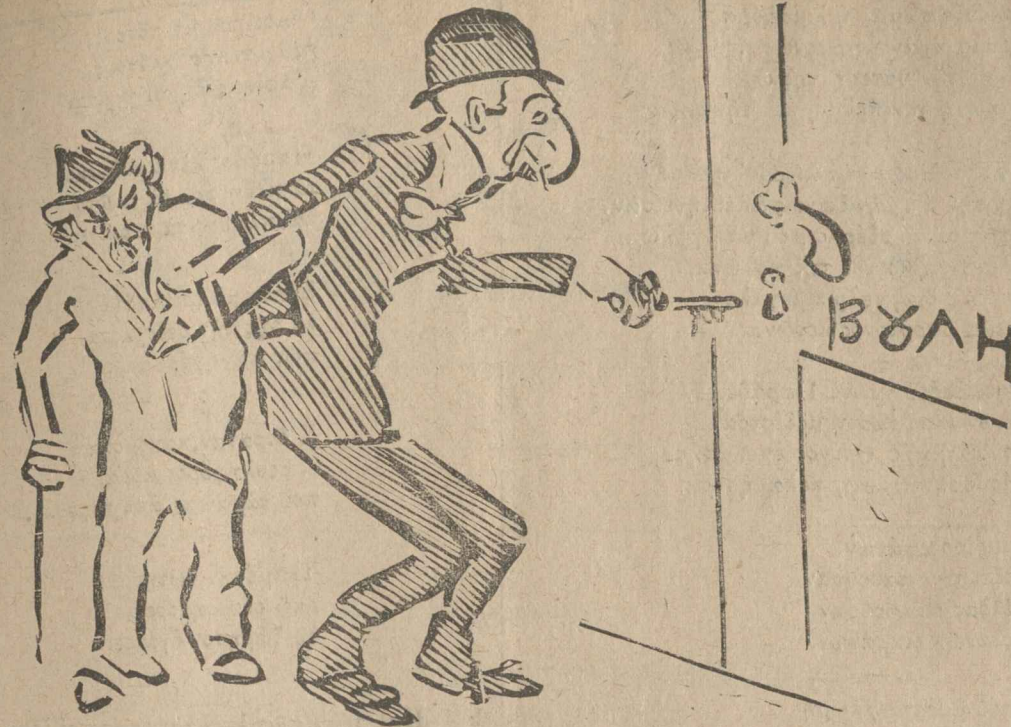
Δεῦτε, φίλοι πατριῶται,
καὶ μὲ λύπης μορφασμὸν
στὴν κεκοιμημένην δότε
τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ἐκεῖνη γὰρ ἐξέλιπε, καὶ μὲ κοιλὴν γεμάτην
μᾶς φώναζε: σπολλάτη.
Καὶ μετὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐκεῖνον τὸν Τιτάνειον
ἐψήφισε τὸ δάνειον,
κι' ἔφαγε μ' ὄρεξι πολλῇ τὸ τελευταῖο γεῦμα,
καὶ κράσσα τετέλεσται, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τοῦ Περικλέτου μέλος εἰς τῆς Βουλῆς τὸ τέλος.

Π. — Παῦσε τὴν μακαρίτιδα γεραίων
καὶ πᾶμε, Φασουλῆ μου, νὰ χαζέψωμε,
καὶ γόπες κι' ἀποτοίγαρα πατέρων
καὶ μὲ τὰ δῶδ' μᾶς χέρια νὰ μαζέψωμε.

Παληόχαρτα ρητόρων διακρίνω
σὰν φύλλα φθινοπώρου μὲς στὰ δάση.

μὰ ψάξε μήπως εὐρωμε κι' ἐκεῖνο
τὸ πράσινο τὸ τεῦχος τοῦ Θανάση,
ὅπου στὴν τελευταία συνεδρία
τοῦ ρίχτηκαν ἀδίκως σὰν θηρία.

Φ. — Δὲν εἴμιν' ἕνα φύλλον ἐξ ἐκείνου
τοῦ τεύχους τοῦ μεγάλου, τοῦ πρασίνου,
πάει κι' ἐκεῖνο, τέρας ἀποφύλιον,
τῆς ζάχαρης τὸ μέγα μονοπώλιον,
καὶ σήμερα σαρκάζεται πικρῶς
ἐκεῖνος ὁ χαλκέντερος Λοκρός.

Π. — Εὐρῆκα καραμέλαις μερικαῖς,
εὐρῆκα καὶ καμπόσα λουκουμάκια,
ποῦ τὰ γλεῖφ' ἔνας κι' ἄλλος Πατακὲς
γιὰ νὰ γλυκάνῃ πίκραις καὶ φαρμάκια.

Φ. — Πλὴν ἄλλο σπουδαιότερον δὲν βρήκες;
Π. — Βρῆκα καὶ λίγο μέλι...
Φ. — Τί μοῦ λές;

Π. — Νομίζω πῶς τὸ γέννησαν ἡ γλύκαις
τῶν δύο Δισκούρων ἡ πολλαῖς,
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη τὰ φιλήματα
καὶ τόσα τῶν γλυκὰ κρυφομιλήματα.

Φ. — Βρίσκω καὶ Θεσσαλῶν συγχαρητήρια
στὰς σωτηρίους ἑδρας τῶν πατέρων,
μὰ βρίσκω καὶ καμπόσα δηλητήρια,
ποῦ σταξαν ἀπὸ χεῖλη συμπεθερών.

Φ. — Ἴδου κι' ὁ τῆς Πυθίας λάλος τρίπους,
τὸ βῆμα δηλαδὴ τῆς λογοπάλης...
ἐλὰ νὰ καθαρῶμεν τοὺς ρύπους
Βουλῆς ἐκκαθαρίσεως μεγάλης.

Εἰς νέας προκοπῆς ἀνατολὴν
ἐλπίζε, Περικλέτο μου, καὶ θάρρει,
κι' ἔλα ν' ἀποκαθάρωμεν Βουλὴν,
ποῦ θέλει τοὺς Ρωμηοὺς ν' ἀποκαθάρῃ.

Θυμάσαι κλονισμούς, ἀνατροπὰς;
θυμάσαι τῶν Ρωμηῶν ξελαρυγγίσματα,
μὰ καὶ ποτοποιῶν ἐπιτροπὰς
καὶ λόγους Σωματείων καὶ ψηφίσματα;

Ἀναμνήσεις τρομερῶν κι' εὐδαιμονῶν ἡμερῶν.

Π. — Καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως ἡ ρέχτις ἡ Βουλὴ
θυμάσαι, Φασουλῆ,
πῶς ἐλιθοβολήθη
μὲ μὲρ' ἀπὸ τὰ πλήθη;

Φ. — Θυμάσαι, βρὲ, τὸ γάλι τῆς,
καὶ τοὺς καιροὺς ἐκείνους,
ποῦ δαλαν' στὸ κεφάλι τῆς
στεφάνους ἀκανθίνους,

ὥς ἔτου πρὸς τὸν Στέφανον ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος,
τὸ σφρίγγος σου τὸ πολὺν σωτὴρ ἡμῖν ἐπέφανε.

Φ. — Θυμάσαι, Περικλέτο μου, πῶς αἰφνης ἐβουδαθῇ
ἐπὶ τὴν ἡπείλησε τοῦ Δημοκλέους σπάθη;
θυμάσαι, Περικλέτο μου, στὴς γλώσσης τὸν ἀγῶνα
πῶς τῆς ἐπῆραν τὴν μιλίαν Νεράιδες μὲ κορῶνα,
καὶ πῶς μὲ μῆρα ξαφνικὰ τῆς μῆλκαν' στὸ ρουθόυνι
καὶ τῆς μαζέψαν τὰ λουρὰ καμπόσα μὲ σπιροῦνι;

Θυμάσαι, βρὲ, τοὺς χαλασμούς
κι' ἐκείνους τοὺς παροξυσμούς,

ποῦ παραφόρως ἔσκουζε σ' ἐμᾶς ἡ λιμαδώρα
 πῶς πάει τὸ πολίτευμα κι' ἀντίο Λεονώρα,
 κι' ἔπειτα ἔξεφοδῆθηκε τὴν ὕστερή της ὥρα
 καὶ ξαναπῆρε τὴν φωνή τὴν πρώτη καὶ τὴν φόρα;

Π. — Μὲ μύρτα τὴν ἐστόλισαν τὴν λιθοβοληθεῖσαν
 καὶ μὲ τῆς λόγχης τὴν αἰχμὴν δεινῶς ἀπειληθεῖσαν.
 Γι' αὐτὴν τὴν μακαρίτισα τὸ σῆμα μου θὰ βγάλω...
 μὲ μύρτα τῆς ἐστόλισαν τὴν κάθε της κολῶνα,
 κι' ἔφαλε σ' τὸ κεφάλι της διάγγελμα μεγάλο
 τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως βαρύτερος κορῶνα.

Καὶ πλῆθος ἀνεβόησε: δέξου, χρυσὲ Παράδεισε,
 νομοσχεδίων σωστικῶν ἀκούραστη μοδίστρα,
 κι' ἠκούσθη τότε μουσική, κι' ὁ Θρόνος ἐκελάδησε
 μεγάλα κελαδήματα σ' τὴν πρώτη κελαδήστρα.

Φ. — Μυρσὶν ἰσοτεφάνων
 στολίζει τὴν παθοῦσαν
 κι' ἀφίδας διελθοῦσαν
 Καυδιανῶν δικράνων.

Παντοῦ μυρτιά χλωρή,
 στρατὸς εἰς τὸ ποδᾶρι,
 καὶ κόσμος περιμένει.

Κι' ἀκούεται βαρὺ
 βασιλικὸ τροπᾶρι
 γιὰ τὴν συχωρεμένη.

Ἴπποι βασιλικοὶ
 χιλιμιντροῦν ἐκεῖ
 μὲ τὰ χρυσὰ τῶν φάλαρα.

Καὶ κόσμος μὲ μυρτιά
 φωνάζει μὲς σ' αὐτὰ
 τῆς πεθαμμένης: Χάλαρα.

Ὡ σὺ πηγὴ καὶ φρέαρ
 βαθὺ νομοσχεδίων,
 δασμῶν καὶ φόρων κρήνη.

Ὡ σὺ γλυκύ μας ἔαρ
 καὶ μουσικὸν ὦδεον,
 τί φέστα σὲ λαμπρύνει!

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
 κι' ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
 τῶν ἀρχαίων Πεισιστράτων, ὅπου μὲ μυρσίνης κλῶνον
 ἐκοσμήθησαν τὰ ξίφη φλογερῶν τυραννοκτόνων,
 ἄλλο πρᾶγμα πρὸ καλὸ δὲν ἐστόλισε μυρτιά,
 μόνο τούτῃ τὴν Βουλὴν, ποῦ μᾶς γέμισε χαρτιά.

Π. — Ὡ μήτερ σεβασμία
 καὶ τόσον ἐρχασμία,
 λαὸς σὲ συνοδεύει.

Κλαῖνε βουβοὶ καὶ λάλοι
 κι' ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη
 γελῶντας σὲ κηδεύει.

Μεγάλα τὰ δεινά μας,
 κι' ἡ φωρακώστενά μας
 νεκρὰν σε καθορώσα.

Οἱμοὶ! βοᾷ μὲ πόνους,
 ἐσὺ μονάχα χρόνους
 μ' ἀφίνεις δίχως γρόσα.

Παπάδες λὲν καὶ διάκοι
 τὰ κλέη σου τὰ πρῶτα,
 καὶ πλῆθος τὰ γεραίρει.

Εὐπνα μὲ τὸ σακάκι
 νὰ δῇς τὴν ρεδιγκότα
 πῶς πᾶνε χέρι χέρι.

Σ' ἔρραναν, κακομοῖρα,
 οἱ βουλευφόροι μῦρα,
 ποῦ τάχαν κι' ἀπὸ πέрсου.

Ὡς μόνην σωτηρίαν
 λαῶ σου ρητορείαν
 σὴ δώρησον ἐγέρσει.

Φ. — Καὶ τώρα φῶς ἐπέλαμψε μέσα σὲ ζόφου βάθη
 καὶ λένε τὸ πολίτευμα πῶς ἀπεκατεστάθη,
 ἂν κι' εἶναι, Περικλῆ, γνωστὸν καὶ σ' ὅλους καὶ σ' ἐμένα
 πῶς δὲν ὑπῆρχε πρὸ καιροῦ πολίτευμα κανένα.

Πολίτευμα, ποῦ σ' ἄφινε βορὰ νὰ γίνης γλάρων,
 ποῦ σ' ἔκαν ἔπανάστασι νὰ θέλγῃς ἄρον ἄρον,
 πολίτευμα ποῦ σοῦλεγε: προσκύνῃα χορτασμένους,
 καὶ μὴ κατόκνει, βλάκα,
 μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς ἐπαγγελλομένους
 διδάσκειν τὴν ἀμάκα.

Καὶ νῦν Ἐθνοσυνέλευσιν ἠλάλαξαν τὰ πλήθη
 καὶ λένε πῶς κι' ὁ Σύνδεσμος ἐκεῖνος διελύθη,
 καὶ νῦν τὴν Ἐπανάστασιν φαιδρὸς κληροδοτεῖ
 πρὸς τὸν κυρίαρχον λαόν, κι' αὐτὸς ἐπικροτεῖ.

Καὶ νῦν φαιδρύνονται Λαοί, Κουβέρνα καὶ Παλάτια,
 καὶ μ' ἓνα πόθον ἱερὸν
 ὁ Σύνδεσμος ἀποχωρῶν
 τὸν νοῦ σας, λέει, βρὲ παιδιὰ, καὶ τέσσερα τὰ μάτια.

Ὅμως κι' ἐμεῖς, βρὲ Περικλῆ, μεθ' ἄλων ἄς χαρῶμεν
 κι' ἄς κράξωμεν πρὸς ἀδελφούς πῶς ἤδη γῆν ὀρώμεν.
 Θάλασσας ὑμνολογήσωμεν
 ἁρτινῆς εὐδίας,
 καὶ τὴν Βουλὴν σφραγίσωμεν
 μετὰ τῆς κοινοβουλίας.

Καὶ καμπύσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Στὸ Βασιλικὸν ἀπόψε δίδει συναυλίαν κι' ἄλλην
 ἢ γνωστὴν Μανδολινάτα πανηγυρικῶς μεγάλην,
 μὲ σκοπὸν καὶ μ' ἓνα πόθον φλογερὸν νὰ διαπρέψῃ
 σ' τὸν ἄγωνα τῆς Κρεμόνης, κι' ἐπαθλον ἐκεῖ νὰ δρέψῃ.

Αὔριον λοιπὸν θὰ γίνῃ τὸ κονσέρτο τῆς Φωκά,
 ὅπου κόσμος θὰ τρελλάνουν κελαδήματα γλυκά.